

Arrest

nr. 259 003 van 4 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. N. AHMADZADAH en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 2 juni 2016. De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') nam op 30 juni 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd in zijn arrest nr. X van 25 april 2018. Er werd geen cassatieberoep ingesteld.

1.2. Verzoekster diende, zonder België te hebben verlaten, op 18 mei 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal nam op 25 juni 2018 een beslissing niet-ontvankelijk verzoek volgend verzoek. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen verworpen in zijn arrest nr. X van 19 december 2018. Er werd geen cassatieberoep ingesteld.

1.3. Verzoekster dient, zonder België te verlaten, een derde verzoek om internationale bescherming in op 6 november 2020.

1.4. Op 23 maart 2021 neemt de commissaris-generaal de bestreden beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de stad Kabul. Uw man stierf lange tijd geleden een natuurlijke dood. U woonde in bij uw zoon H. M. H. (CG X en OV X) te Kabul. In hetzelfde huis woonden diens vrouw (H., D.: CG X en OV X), hun vier kinderen en een ander kleinkind van u (H., A.: CG X en OV X). In het appartement aan de overkant woonde nog een zoon van u (H., Q. S.: CG X en OV X) samen met zijn vrouw (H., R.: CG X en OV X).

Op een dag kwam uw zoon M. H. thuis van zijn werk met verwondingen. Hoewel hij aanvankelijk niet zei met wie hij had gevochten, gaf hij toe dat hij het aan de stok had gekregen met mannen van M. T.. Dezelfde avond werd hij door hem opgebeld. M. T. bedreigde hem en eiste geld.

Toen u de volgende dag klaar zat om te beginnen aan het avondeten merkte uw zoon Q. S. op dat er mannen in aantocht waren. Hij en M. H. ontvluchtten het huis. Deze mannen gingen eerst naar de vrouw van uw zoon Q. S., nl. R.. Ze namen haar mee en kwamen dan naar uw huis. Ze begonnen iedereen te slaan. U werd gestampt en op het hoofd geslagen met de achterkant van een pistool.

*De volgende dag werden u en de rest van uw familie met behulp van de vader van Dina en een vriend van uw zonen, genaamd M., naar het huis van laatstgenoemde gebracht. U leefde nog een week ondergedoken vooraleer Afghanistan te verlaten met het vliegtuig samen met uw twee zoons, uw schoondochters D. en R. en uw negen kleinkinderen. U weet niet waar u landde noch welke landen u doorkruiste vooraleer u op 2 juni 2016 in België aankwam. U diende dezelfde dag een **eerste verzoek om internationale bescherming** in. In Duitsland werden op 22 mei 2016 uw vingerafdrukken genomen. Onderweg splitsen u en uw familieleden zich op. U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreesde dat M. T. u en uw familieleden zou vermoorden.*

Ter staving van jullie eerste verzoek legden u en uw familie volgende documenten neer: facturen van de winkel van uw zoons, foto's van deze winkel en uw huis, een werkvergunning, uw eigen 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), die van uw kleinkind A., die van uw zoon M. H., diens vrouw en hun vijf kinderen. Verder legde u een brief neer die uw probleem bevestigt, de klacht die uw zoon M. H. indiende bij de politie alsook tal van krantenartikelen over M. T..

Op 30 juni 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. In haar arrest van 25 april 2018 nam de RvV een gelijkaardige beslissing. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Op 25 juli 2016 dienden uw zoon Q. S. en diens vrouw R. eveneens een verzoek om internationale bescherming in. Op 23 november 2017 nam het CGVS ook voor hen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Met het arrest van 25 april 2018 nam de RvV een gelijkaardige beslissing.

*U verliet België niet en diende samen met uw twee zonen, uw twee schoondochters en uw kleinkind A. op 18 mei 2018 een **tweede verzoek** om internationale bescherming in. U herhaalde de problemen die u tijdens uw eerste verzoek uiteenzette. U verklaarde dat de mensen die het op u en uw familie hadden gemunt naar uw huis kwamen en de mensen aanvielen die na jullie vertrek in jullie huis waren ingetrokken. De belagers dachten dat u en uw familie waren teruggekeerd. U verwees naar de verklaringen van uw zonen, omdat zij hier meer over zouden weten.*

Ter staving van uw tweede verzoek legden u en uw familie volgende documenten neer: foto's, een brief van de persoon die in uw huis woont, een document van de recherchepolitie, ziekenhuisdocumenten, een certificaat van het werk van uw zoon bij USAID en een bewijs van de post. Verder legde u een usb-stick neer waarop een videofragment te zien is van uw huis na de recente inval.

Op 25 juni 2018 werd uw tweede verzoek niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV in haar arrest van 19 december 2018 verworpen. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

*U verliet België niet en diende op 6 november 2020 een **derde verzoek** om internationale bescherming in. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan doch stelt u dat er geen nieuwe ontwikkelingen plaatsvonden sinds uw vorige verzoek. Naast de problemen die u eerder uiteen zette, kan u niet naar uw land van herkomst terug omdat u er niemand meer zou hebben. U bent bovendien ziek en kan ginds geen behandeling krijgen. U haalt tot slot aan dat er oorlog heerst. Ter staving van uw derde verzoek legt u een paspoort, medische documenten en verklaringen van uw kinderen en burens neer.*

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

U verklaart dat u last heeft van hartkloppingen en van uw maag, alsook ademhalingsproblemen te ondervinden. Hieruit blijkt niet dat u niet bij machte zou zijn om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle documenten in uw administratief dossier dient verder vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk verklaren.

Vooreerst wordt gewezen op uw verklaring dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat u, zoals u reeds uitklaarde tijdens uw eerdere verzoeken, vreest er gedood te worden omwille van het conflict dat u en uw familie er hebben gekend. Er dient te worden opgemerkt dat uw eerste verzoek en dat van uw familieleden door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd waardoor dit arrest kracht van gewijsde geniet. U diende geen cassatieberoep in.

Uw tweede verzoek, waarin u en uw familieleden gebeurtenissen aanhaalden die volledig voortvloeiden uit het ongeloofwaardig geachte asielrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, werd onontvankelijk verklaard. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen. Dat u op heden opnieuw deze problemen herhaalt wijzigt niets aan het eerder vastgestelde fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts haalt u aan dat u lijdt aan hartkloppingen, last heeft van uw maag alsook ademhalingsproblemen ondervindt. U zou hiervoor in Afghanistan niet de nodige behandelingen kunnen krijgen. Moest u evenwel van mening zijn dat uw medische problemen een element is dat mogelijks kan leiden tot het verwerven van een verblijfsrechtelijke status, dan dient u zich hiervoor tot de geëigende procedure te wenden (9ter).

Verder haalt u aan dat er in Afghanistan oorlog heerst en u daarom niet terug kan naar uw land van herkomst. Hiermee verwijst u naar de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst, een motief dat niet onder de Geneefse Vluchtelingenconventie ressorteert. De algemene veiligheidssituatie in uw regio van herkomst wordt hieronder besproken.

Een andere reden waarom u verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan, tot slot, is omdat u er niemand meer zou hebben om op terug te vallen, al uw familieleden zouden zich buiten Afghanistan bevinden. Dit is weinig aannemelijk. Zo verklaarde u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming dat uw twee broers en uw twee zussen in Qalai Najaran wonen (stad Kabul, vragenlijst DVZ 19.07.2016, vraag 17) en moge men ervan uitgaan dat ook zij kinderen hebben. Dat u niemand meer zou hebben om op terug te vallen in Kabul maakt u, mede door ook uw algemene geloofwaardigheid die wordt aangetast door uw frauduleus asielrelaas, niet aannemelijk geacht.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat ook het derde verzoek van uw zoon H. Q. S. (CG X) op 26 februari 2021 niet ontvankelijk werd verklaard. Hoewel uw zoon H. M. H. (CG X) ook een vierde verzoek indiende, dient te worden opgemerkt dat ook zijn tweede verzoek niet ontvankelijk werd verklaard en zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de RvV. Hij deed vervolgens afstand van zijn derde verzoek.

De neergelegde documenten weten de eerder gemaakte appreciatie van het CGVS niet om te buigen. Uw paspoort bevestigt dat u bent geboren in Kabul en over de Afghaanse nationaliteit bezit, elementen die tot op heden nooit werden betwist. Dat u hier in België naar het ziekenhuis gaat, zoals de documenten daaromtrent aantonen, leveren evenmin enig bewijs voor de problemen die u verklaart te hebben gekend in Afghanistan. Hetzelfde gaat op voor de verklaringen van uw burens en familieleden. Uw burens stellen dat uw zonen goede burens zijn en uw kinderen herhalen dat u, omwille van uw medische toestand en gebrek aan netwerk, niet zelfredzaam zou zijn in Afghanistan. Opnieuw dient te worden herhaald dat u zich, indien u van mening bent dat uw medische problematiek een verblijfsrechtelijke statuut verdient, hiervoor tot de geëigende procedure dient te richten. Ook dient te worden opgemerkt dat hierboven reeds werd aangehaald dat u uw profiel als alleenstaande vrouw in Kabul niet aannemelijk maakt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de

beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-66, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.*

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviseerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met

voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet)

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 EVRM, artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), artikel 2, lid 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster stelt dat verwerende partij haar verzoek om internationale bescherming ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Zij citeert artikelen 51/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en benadrukt dat de commissaris-generaal alle nieuwe elementen of bevindingen aangereikt door de asielzoeker en elk relevant gegeven waarover hij beschikt, ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd, moet betrekken. Met betrekking tot wat kan verstaan worden als nieuwe elementen, citeert verzoekster uit de Memorie van Toelichting in het Wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet, waarin onder meer wordt verwezen naar een wijziging van de veiligheids-of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker als één van de elementen waardoor de kans aanzienlijk vergroot dat de asielzoeker kan aanspraak maken op de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster citeert vervolgens artikel 32, eerste en derde lid van Richtlijn 2005/85/EG en betoogt vervolgens als volgt: *“Ter ondersteuning van haar huidig verzoek om internationale bescherming legde verzoekster haar paspoort r, medische documenten alsook verklaringen van haar kinderen en bureu neer. Verzoekster verklaarde dat ze niet naar het land van herkomst kan terugkeren omdat ze er niemand meer zou hebben. Verzoekster verklaarde dat ze lijdt aan hartkloppingen, last heeft van haar maag alsook ademhalingsproblemen ondervindt. Verzoekster verklaarde dat ze hiervoor in Afghanistan niet de nodige behandelingen zou kunnen krijgen. Verder verwijst verzoekster naar de algemene veiligheidssituatie in haar regio van herkomst en stelt dat ze er niemand heeft om op terug te vallen. Al haar familieleden zouden zich buiten Afghanistan bevinden. De verwerende partij stelt dat het feit dat ze er niemand meer heeft om op terug te vallen weinig aannemelijk is. Om dit aan te tonen verwijst de verwerende partij naar verzoeksters verklaringen van 2016! Vooreerst stelt verzoekster dat haar familiale samenstelling sindsdien gewijzigd is vanwege een aantal overlijden binnen haar familie. Verder is volgens verzoekster ook zo dat de familieleden in Afghanistan zelf het financieel moeilijk hebben. Ten onrechte heeft de verwerende partij gebmik gemaakt van informatie uit 2016, terwijl zij verzoekster de mogelijkheid moest geven om te worden gehoord. Dit is in casu echter niet gebeurd. Verzoekster is immers niet geconfronteerd geweest met de stelling van de verwerende partij. Verder is ook zo dat de verwerende partij niet betwist dat verzoekster man lange tijd geleden gestorven is aan een natuurlijke dood, zodat ze dan ook als weduwe kan worden beschouwd. Noch betwist de verwerende partij dat verzoekster kinderen — relevante familieleden — zich buiten Afghanistan bevinden. Met betrekking tot de medische documenten die verzoekster neerlegde, lijkt de verwerende partij de medische problemen van verzoekster niet te betwisten. De verwerende partij stelt echter dat ze hiervoor de geëigende procedure dient te volgen, hetgeen verzoekster heeft gevolgd, doch heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag 9ter ontvankelijk doch ongegrond. Het feit dat verzoekster deze procedure reeds heeft gevolgd, impliceer niet dat de verwerende partij dit element blauwblauw kan laten. Juist omwille van haar familiale samenstelling, gebrek aan een gewillig netwerk en zelfredzaamheid, had de verwerende partij het onderzoek grondig moeten voeren.”* Zij citeert vervolgens uit het rapport *“Decisions, Desires and Diversity: Marriage Practices in Afghanistan”*, Afghanistan Research and Evaluation Unit IssuesPaper Series, Deborah J. Smith, februari 2009 :”...” (p. 17). Zij verwijst ook naar “objectieve informatie die de kwetsbaarheid van verzoekster kan bevestigen” en citeert uitvoerig uit Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation,

“Query response on Afghanistan: Rights of single mothers (widows and divorced women): Legislation and practices [a-10170]”, 2 juni 2017. Verzoekster argumenteert vervolgens dat niet wordt betwist dat zij een weduwe is, noch dat bijna al haar familieleden zich buiten Afghanistan bevinden. Het gegeven dat een deel van haar familie in Afghanistan woont, doet volgens verzoekster geen afbreuk aan het feit dat zij als alleenstaande vrouw zal worden aangemerkt en ze stelt ten overvloede dat haar man lange tijd geleden gestorven is en dat sinds zijn overlijden haar kinderen voor haar hebben gezorgd. Zij argumenteert verder als volgt: “De verwerende partij miskent ten onrechte het profiel van verzoekster door de definitie van alleenstaande vrouw onjuist te hanteren. Een Afghaanse vrouw dient als alleenstaand aangemerkt te worden indien zij ongehuwd is of de huwelijksband met de echtgenoot waarmee ze ten tijde van haar vertrek uit Afghanistan gehuwd was als verbroken kan worden beschouwd. Hic en nunc is verzoekster een weduwe, waaruit kan worden geconcludeerd dat ze wel degelijk als alleenstaande vrouw kan worden beschouwd. In casu is de gezinsband met haar eigen kinderen relevant die zich in Afghanistan over haar hebben ontfermd. Door het profiel van verzoekster te beperken en haar dus niet als een weduwe te beschouwen, die overigens met medische problemen kampt, is het onderzoek van de verwerende partij in de kiem dan ook gebrekkig en is de bestreden beslissing hieromtrent niet afdoende gemotiveerd. De verwerende partij verwijst naar de UNHCR Guidelines van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note van juni 2019 en naar EASO country of Origin Information report van september 2020. De verwerende partij stelt dat er niettegenstaande zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmat complexe aanslagen voordoen er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van ‘open combat’ of van hevige voortdurende of ononderbroken gevechten en dat de stad Kabul door EASO Guidance note van juni 2019 bestempeld wordt als een stad waar willekeurige geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Welnu, verzoekster is van mening dat ze een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden heeft waardoor ze een reëel risico op ernstige schade loopt. De persoonlijke omstandigheden van verzoekster werden echter door de verwerende partij onvoldoende onderzocht. Met betrekking tot Afghaanse steden, stelt UNHCR het volgende “...” (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan, p. 110-111). Deze vaststelling wordt bevestigd door de VN Veiligheidsraad: “...” (United Nations General Assembly Security Council, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security - Report of the Secretary General, op. cit, § 20 - 51 United Nations Assistance Mission in Afghanistan, Afghanistan — Protection of civilians in armed conflict annual report 2018, p. 1-2). De specifieke kwetsbaarheid van de inwoners van Kabul wordt bevestigd door UNAMA: “...” (United Nations Assistance Mission in Afghanistan, Afghanistan — Protection of civilians in armed conflict annual report 2018, pag. 23). EASO duidt in haar verslag van juni 2019 aan: “...” (EASO, Afghanistan Security Situation. Country of Origin Information Report, 69-70.). Daarenboven lopen intern ontheemden een nog groter risico om slachtoffer te worden van misdrijven dan normale bewoners van Kabul: “...” (UNHCR, Returnee and internally displaced persons monitoring report, pag. 14).”

Verzoekster verwijst tenslotte naar arresten van de Raad van 27 februari 2019 (nr. 217 609); 29 maart 2019 (nr. 219 234) en 13 juni 2019 (nr. 222 612) waarin de Raad de uitzonderlijke situatie in Kaboel bevestigde en oordeelde dat, zelfs voor een alleenstaande jonge man, Kabul geen intern vluchtalternatief kan bieden, in het bijzonder bij gebrek aan een sociaal netwerk.

Verzoekster besluit haar betoog door te stellen dat zij bij een eventuele terugkeer in strijd met artikel 3 EVRM zal worden behandeld en dat minstens de huidige situatie een bijzondere omstandigheid vormt zodat van verzoekster niet kan worden verwacht om aldaar terug te keren. Zij wijst er ten overvloede op dat het bijzonder jammer is dat de verwerende partij haar persoonlijke omstandigheden niet voldoende heeft geanalyseerd hoewel andere factoren zoals veiligheid, gebrek aan respect voor mensenrechten en de slechte economische omstandigheden de doorslag geven om te concluderen dat verzoekster zich er niet kan vestigen aangezien zij medische problemen heeft en afhankelijk is (en is geweest) van haar eigen kinderen die zich momenteel in het buitenland bevinden.

Verzoekster vraagt het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing en het bewijs pro deo toe aan het verzoekschrift.

3. Nieuwe elementen

3.1. Verzoekster legt ter terechtzitting een aanvullende nota dd. 24 juni 2021 neer waarbij volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

1. Foto's van familieleden van verzoekster waarmee ze wil aantonen dat ze enkel kan rekenen op de kern van haar familie die voornamelijk in het buitenland verblijven; dat de familieleden in Afghanistan het zelf moeilijk hebben en dat uit de foto's blijkt dat twee familieleden overleden zijn;
2. "Afghanistan, district falls to the Taliban", DW, 17.06.2021, Afghanistan: District after district falls to the Taliban/ Asia/ An in-depth look at news from across the continent/ DW / 17.06.2021;
3. A) "Afghan forces fight to recapture Taliban-held district outside Kabul", Reuters, 12.05.2021, Afghan forces fight to recapture Taliban-held district outside Kabul/ Reuters B) "Kabul School bombing condemned by senior UN officials, United Nations", 08.05.2021, <https://news.un.org/en/story/2021/05/1091592>;
4. "Taliban take key Afghan district, adding to string of gains", The Economic Times, 22.06.2021, <https://economictimes.indiatimes.com/news/defence/taliban-take-key-afghan-district-adding-to-string-of-gains/articleshow>;
5. "50 of Afghan's 370 districts fallen under Taliban control since May: UN envoy", ANI, 23.06.2021, <https://www.aninews.in/news/world/asia/50-of-afghans-370-districts-fallen-under-taliban-control-since-may-un-envoy20210623040533/>;
6. "UN Afghan envoy Deborah Lyons alarmed at Taliban gains", BBC, 22.06.2021, <https://www.bbc.com/news/world-asia-57564716>.

3.2. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 17 juni 2021 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76, § 1 van de Vreemdelingenwet volgend nieuw element wordt ter kennis gebracht: "EASO Country Guidance Note: Afghanistan" van december 2020 (hyperlink).

4. Beoordeling

4.1. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat *mutatis mutatis* werd opgenomen in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd ingevoerd door de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. De parlementaire voorbereiding van deze wet verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrenge. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe

stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.2. Verzoekster legt bij de indiening van haar derde verzoek om internationale bescherming haar originele paspoort neer, uitgegeven door het Afghaanse Consulaat-generaal in Bonn op 5 augustus 2019 (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1). De Raad acht verzoeksters Afghaanse nationaliteit voldoende bewezen en stelt vast dat deze door de verwerende partij niet betwist wordt. Uit haar paspoort blijkt ook dat verzoekster geboren is op 15 maart 1942, wat evenmin in twijfel wordt getrokken door verwerende partij. Ook blijkt uit het administratief dossier dat zij weduwe is, wat evenmin wordt betwist.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming gebaseerd was op haar vrees in Afghanistan gedood te zullen worden omwille van een conflict tussen haar familieleden en M. T., maar dat haar verklaringen hierover door de commissaris-generaal ongeloofwaardig werden bevonden en dat haar de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd op 30 juni 2018, wat bevestigd werd in het arrest van de Raad van 25 april 2018. Ook verzoeksters tweede verzoek om internationale bescherming was gebaseerd op dezelfde beweerdde problemen aangehaald tijdens haar eerste verzoek en verzoekster verklaarde dat hun belagers ook de mensen die in hun huis waren ingetrokken na het vertrek van verzoekster en haar familie, hadden aangevallen. Dit verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maakten dat verzoekster in aanmerking kwam voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het beroep dat verzoekster indiende tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest van 19 december 2018. Verzoekster diende tegen geen van beide arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een cassatieberoep in bij de Raad van State.

4.3. Verzoekster stelt in het kader van haar tweede en huidig volgend verzoek om internationale bescherming België niet te hebben verlaten sinds haar vorige verzoek om internationale bescherming en haalt als nieuwe elementen voor haar huidig verzoek het volgende aan: *“We kunnen niet terugkeren. Er zijn geen nieuwe ontwikkelingen die me bekend zijn. Misschien vertellen mijn kinderen me niet alles omdat ik last heb van mijn hart”* (verklaring volgend verzoek, punt 16). Verder antwoordt zij op de vraag wat zij vreest bij terugkeer naar haar land van herkomst: *“Ik heb er niemand. Ik ben ziek. Ik kan er geen behandeling hebben. En er zijn aanslagen. Er is oorlog”* (idem, punt 19) en stelt verder nog dat *“Ik ben te oud. Ik kan niet terugkeren. Ik kan daar niet verzorgd worden”* (idem, punt 20).

Ter staving van haar derde verzoek om internationale bescherming legt verzoekster, behalve haar paspoort, nog een aantal getuigenissen van burens in België neer alsook verklaringen van haar zonen H.M.H. en H.Q.S. en haar dochter F.H., die allen in België verblijven; haar zoon H.M.A. die in Frankrijk verblijft, haar zoon M.F.H., die in het Verenigd Koninkrijk verblijft en haar zoon S.H. die in de Verenigde Staten van Amerika verblijft (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2). Verder legt verzoekster twee bevestigingsbrieven met betrekking tot afspraken in het AZ Turnhout en een aanvraagformulier CT-Scan van het AZ Turnhout neer (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3).

De Raad stelt vast dat in zoverre verzoekster bij de indiening van haar huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming zelf verklaart dat er geen nieuwe ontwikkelingen zijn die haar bekend zijn en hiermee bedoelt dat haar zonen Q., S. en H. niet kunnen terugkeren omwille van het conflict dat

zij gehad hebben en waarover zij *“hebben getuigd en verklaringen afgelegd”* (verklaring volgend verzoek, punt 22), zij daarmee uitdrukkelijk verwijst naar haar eerdere verklaringen afgelegd in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming die ongeloofwaardig werden bevonden zowel door de commissaris-generaal als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De documenten die verzoekster neerlegt bij de indiening van haar tweede volgend verzoek om internationale bescherming kunnen in dit verband niet beschouwd worden als nieuwe elementen die een ander licht werpen op haar verklaringen inzake het hogervermelde conflict met mannen van M.T. waarvan zij het slachtoffer zouden geweest zijn. De getuigenissen van burens van verzoeksters familie uit België hebben betrekking op hun goede integratie in België en zijn niet relevant voor het beoordelen van verzoeksters nood aan internationale bescherming. De verklaringen van haar in België en in het buitenland verblijvende kinderen verwijzen allen naar haar hoge leeftijd en het gegeven dat zij niemand heeft in Afghanistan op wie zij zou kunnen terugvallen in geval van terugkeer en vragen allen om verzoekster een verblijfsstatus in België te verlenen. In zoverre uit deze verklaringen blijkt dat drie kinderen van verzoekster in België wonen en drie zonen in respectievelijk Frankrijk, het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten van Amerika; kunnen ook hieruit als dusdanig geen nieuwe elementen blijken met betrekking tot het beweerde conflict met de mannen van M.T. dat de aanleiding zou geweest zijn voor haar vertrek uit Afghanistan. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot de eerdere verzoeken nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen deze beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Gelet op bovenstaande vaststellingen, komt de Raad tot de conclusie dat verzoekster geen dergelijke bewijselementen voorlegt met betrekking tot de directe aanleiding voor verzoeksters vertrek uit Afghanistan en dat geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen in hoofde van verzoekster.

4.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Met betrekking tot de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet herinnert de Raad er aan dat deze bepaling de omzetting is in de Belgische rechtsorde van artikel 15 c van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004; ingetrokken door Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna ‘de Kwalificatierichtlijn’) die de tekst van artikel 15 c van Richtlijn 2004/83/EG ongewijzigd overneemt.

In het arrest *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie* heeft het HvJ vooreerst benadrukt dat artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie* (GK), arrest van 17 februari 2009, punt 28). Het HvJ heeft in zijn interpretatie van deze bepaling een onderscheid gemaakt tussen twee situaties: (i) de situatie waar er *“zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 35; HvJ, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, arrest van 30 januari 2014, punt 30); en (ii) de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat*

hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, punt 28).

Het Hof van Justitie heeft verder ook geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Kwalificatierichtlijn, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 40).

In casu is niet betwist dat verzoekster afkomstig is uit Kabul Hoofdstad en er steeds heeft gewoond tot haar vertrek uit Afghanistan in 2016. De veiligheidssituatie in Kabul wordt in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet als volgt beoordeeld in de bestreden beslissing op grond van de hierin geciteerde landeninformatie van UNHCR en EASO:

*“Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-66, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviséerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad ‘targeted killings’ betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral*

damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.” De Raad schaart zich, na lezing van de beschikbare landeninformatie met betrekking tot Afghanistan, achter deze analyse met betrekking tot het niveau van willekeurig geweld in de stad Kabul en stelt vast dat verzoekster geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer correct is. Zij citeert in het verzoekschrift slechts bronnen die ofwel geciteerd werden in de door verwerende partij geciteerde landeninformatie, dan wel ouder zijn dan deze informatie. Uit de bij haar aanvullende nota aangebrachte persartikels blijkt dat de Taliban een toenemend aantal districten in Afghanistan inneemt tijdens de aan de gang zijnde terugtrekking van buitenlandse troepen uit Afghanistan en dat dit gepaard gaat met een militaire campagne vanwege de Taliban. Deze persartikels tonen aan dat volgens de UN Speciale Gezant voor de VN, Deborah Lyons, 50 van de 370 districten in Afghanistan onder de controle zijn van de Taliban en dat er een stijging is van het geweld ten gevolge van de activiteiten van de Taliban. Verder wordt bericht over de poging van Afghaanse veiligheidstroepen om een district op een uur rijden van Kabul dat in handen is van de Taliban terug in handen te krijgen en een bomaanslag op een school in Kabul waarbij 60 personen, waaronder verschillende kinderen, omkwamen. Hoewel deze informatie wijst op een verslechtering van de veiligheidssituatie in Afghanistan en Kabul, blijkt hieruit niet dat het niveau van het willekeurig geweld actueel zodanig is gestegen dat er op dit ogenblik sprake zou zijn van een hoog niveau van willekeurig geweld, zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger bij terugkeer aldaar een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Bijgevolg ressorteert verzoekster onder de tweede type situatie die door het HvJ werd geïdentificeerd. Deze situatie betreft, zoals reeds aangehaald, de omstandigheid waarin er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoekster die in haar hoofde het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de “persoonlijke omstandigheden”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoekster in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat zij, in vergelijking

met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld haar niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoekster een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

In dit verband wijst verzoekster er op dat zij een weduwe is, wat niet betwist wordt door verwerende partij en dat bijna al haar familieleden zich buiten Afghanistan bevinden. Dit laatste wordt niet aannemelijk geacht in de bestreden beslissing, die voor deze conclusie verwijst naar haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming in 2016 waarbij zij verklaarde dat haar twee broers en twee zussen in Qalai Najaran wonen. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat men ervan mag uitgaan dat ook zij kinderen hebben en dat zij bijgevolg haar stelling dat zij niemand meer zou hebben om op terug te vallen in Kabul *“mede doordat haar algemene geloofwaardigheid is aangetast door haar frauduleus asielrelaas”* niet aannemelijk maakt.

De vraag die rijst is of de verzoekster *“het bewijs kan leveren dat zij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden”* door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Kabul, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekster persoonlijke omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in haar regio van herkomst dermate verhogen dat – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon – er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico voor verzoekster bestaat.

Daargelaten de vaststelling dat verwerende partij zich, wat de aanwezigheid betreft van familieleden die verzoekster, die 79 jaar oud en weduwe is, zouden kunnen opvangen in geval van terugkeer naar Kabul, zonder verzoekster hierover verder te horen, baseert op haar verklaringen hierover in 2016, en dus niet heeft geverifieerd of deze situatie sindsdien gewijzigd is, stelt de Raad vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing zich beperkt tot de vaststelling dat verzoekster nalaat *“het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”*

In de door verwerende partij bij aanvullende nota bijgebrachte EASO Guidance Note van december 2020, die dateert van na het arrest van de Raad van 19 december 2018 gewezen in het kader van verzoeksters tweede verzoek om internationale bescherming, wordt, onder verwijzing naar de vigerende Europese wetgeving en rechtspraak van het Hof van Justitie, gesteld dat in de Afghaanse context bepaalde verzoekers kunnen geacht worden om een verhoogd risico te lopen het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, met inbegrip van de directe en indirecte gevolgen ervan omwille van onder meer leeftijd, gender, gezondheidstoestand en handicap, gebrek aan een sociaal netwerk, etc. (EASO Guidance Note, p. 152). In de Guidance Note wordt ook op niet-exhaustieve wijze een aantal categorieën vermeld van personen die een verhoogd risico zouden kunnen lopen, zoals onder meer (1) burgers die niet in staat zijn om een situatie adequaat te kunnen inschatten en zichzelf daardoor blootstellen aan risico's gerelateerd aan het willekeurig geweld zoals kinderen en personen met een mentale beperking en (2) burgers die minder in staat zijn om risico's van willekeurig geweld te vermijden door een tijdelijke schuilplaats te zoeken voor gevechten of aanslagen (bijvoorbeeld personen met een handicap of ernstige ziekte). Zoals hierboven reeds aangehaald, wordt de leeftijd van verzoekster niet betwist en blijkt uit de door haar voorgelegde documenten dat zij geboren is in 1942. Verder legt verzoekster ook een medisch attest neer van 21 oktober 2020 waarin een CT-angiografie coronaire arteriën wordt aangevraagd, met als indicatie *“het betreft een patiënt met atypische ‘angina pectoris’”* (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 3). Zij verklaart verder dat zij lijdt aan hartkloppingen, maagproblemen en ademhalingsproblemen. Hieruit volgt dat verzoeksters persoonlijke omstandigheden, sinds het arrest van de Raad van 19 december 2018 zijn gewijzigd nu zij ondertussen de leeftijd van 79 jaar heeft bereikt en haar mobiliteit verder is verlaagd, mede gezien haar medische situatie. De Raad stelt vast dat gelet op verzoeksters bijzondere kwetsbaarheid die voortvloeit uit haar hoge leeftijd en steeds lagere mobiliteit kan worden aangenomen dat zij een verminderde capaciteit heeft om de risico's die inherent zijn aan het willekeurig geweld dat blijkens de beschikbare landeninformatie plaatsvindt in Kabul te vermijden door zichzelf in veiligheid te brengen in tijdelijke

schuilplaatsen. Verder stelt de Raad vast dat uit het rechtsplegingsdossier niet kan blijken dat verzoekster over een intern beschermingsalternatief in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet beschikt.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat *in casu* in hoofde van verzoekster persoonlijke omstandigheden bestaan die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in haar regio van herkomst dermate verhogen dat zij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

K. POLLET